

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT

ARBEIDS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENTET

MOTTATT

2 6 NOV 2007

Arbeids- og inkluderingsdepartementet
Postboks 8019 Dep
0032 OSLO

Deres ref.
200703505-/HMR

Vår ref.
200706064-UA/TJU

Dato
23.11.2007

Høring - Forskrift om informasjons- og påseplikt og innsynsrett

Vi viser til Arbeids- og inkluderingsdepartementets brev av 6. september 2007 med vedlegg.

Justisdepartementet har følgende merknader:

1. Forholdet til EØS-avtalen

Å pålegge virksomheter som leverer tjenester i Norge en påseplikt og en plikt til å gjennomføre de tillitsvalgte innsynsrett vil være en restriksjon i den frie bevegelse for tjenester, jf. EØS-avtalens artikkel 36. Tiltakene må derfor være egnede og proporsjonale i forhold til de hensyn de skal ivareta. Vi savner særlig en drøftelse av den siden av proporsjonalitetsvurderingen som innebærer at man skal bruke det middel for å vareta hensynet som *i minst mulig grad* hindrer den frie bevegelse.

2. Om definisjoner mv.

I høringsnotatet er det gitt uttrykk for at en ønsker å fastsette en generell forskrift uavhengig av bransje. Forskriftsutkastet synes likevel å være begrenset til bestilling av "tjenester" (jf. definisjonen av "bestiller" i utkastet § 3). Også bestilling av varer må være omfattet (for eksempel må bestilling av en flyttbar innretning i petroleumsvirksomheten trolig regnes som bestilling av en vare).

I allmenngjøringsloven brukes begrepene "oppdragsgiver" og "oppdragstaker". I utkastet til forskrift er dette endret til "bestiller" og "leverandør". Det er ikke gitt noen forklaring på hvorfor dette er gjort. Endringen kan gjøre det vanskeligere å forstå sammenhengen mellom loven og forskriften.

Uavhengig av dette stiller vi spørsmål om definisjonene i forskriftutkastet et godt nok gjennomtenkt. Dette kan illustreres med kontraktskjeden A – B – C1, C2, der A er en byggherre som har bestilt et bygg X. B er hovedentreprenør, og C1 og C2 er underentreprenører. Siktemålet med definisjonene har kanskje vært at A skal regnes som "bestiller", at B skal regnes som "hovedleverandør" og C1 og C2 som "underleverandør". Etter det vi kan skjønne, kan både A, B og etter omstendighetene C1 og C2 (forutsatt at de engasjerer (under)entreprenører eller (under)leverandører til å utføre oppdraget) være omfattet av definisjonen av "bestiller". I så fall kan både A, B og etter omstendighetene C være omfattet av definisjonen av "hovedleverandør". Tilsvarende problemer oppstår med definisjonen av "underleverandør". Hvis definisjonen av "hovedleverandør" er uklar, vil den tilsvarende uklarheten forplante seg til definisjonen av "tillitsvalgte". Her bør en se nærmere på om det er mulig å få til mer presise definisjoner.

Slik forskriftutkastet er utformet, kan det se ut som en har tenkt seg "underleverandører" kun i ett ledd, slik at det ikke er tatt høyde for at også underleverandøren i neste omgang kan ha engasjert andre til å utføre oppdrag for seg. Det er mulig at en bør se nærmere på dette punktet.

3. Merknader til enkelte bestemmelser

Til § 5 Informasjonsplikt

Etter forskriftutkastet § 5 ser det ut til at informasjonsplikten også legges på forbrukere, for eksempel en forbruker som inngår avtale med en entreprenør om oppføring av bolig etter bustadoppføringslova. Forbrukerbegrepet i kontraktslovgivningen er for øvrig relativt snevert utformet, slik at det kun omfatter fysiske personer. Vi utelukker ikke at også andre enn forbrukere i snever forstand bør være unntatt fra informasjonsplikten.

Ordene "de" og "ha" i første punktum må uansett bytte plass.

Til § 6 Påseplikt

Slik bestemmelsen er formulert, har bestiller bare "påseplikt" overfor sine leverandører i tilfeller der det ikke benyttes underleverandører. Dermed fremstår det som uklart hvem som skal påse at lønns- og arbeidsvilkår hos *hovedleverandøren* er tilfredsstillende i tilfeller der underleverandører benyttes. Dersom det også i slike tilfeller er meningen at noen skal ha plikt til å påse at lønns- og arbeidsvilkår hos hovedleverandør er i overensstemmelse med gjeldende allmenngjøringsforskrifter, bør det velges en formulering som dekker dette forholdet.

Etter utkastet er det også uklart om "påseplikten" kun gjelder overfor egen kontraktspart, eller om den i prinsippet også gjelder overfor fjernere ledd.

Til § 13 Straff

Det er vel meningen at dette skal være § 12 og ikke § 13. Foreløpig synes hjemmelen for straff å være straffeloven § 339 nr. 2. Hvis en ønsker å bruke denne bestemmelsen som hjemmel, kan en med fordel oppgi dette i forskriften selv. I alle fall må hjemmelen oppgis i ingressen til forskriften. Vi nevner at straffeloven § 339 nr. 2 ikke er tenkt videreført når den nye straffeloven trer i kraft på grunn av de prinsipielle betenkelighetene knyttet til den vidtgående delegasjonen bestemmelsen innebærer.

Med hilsen

Harald Aass
seniorrådgiver

Toril Juul
seniorrådgiver